

Наздраво бѣхъ се рѣшилъ да не му пишѣжъ веќе.

На вечерята, Тремерело ми зе виното; излѣ го въ едно стѣкло, и, като го тури въ джебѣтъ си: «А! доде ми на умѣтъ, рече той, че има книга да ви дамъ.»

И ми я даде.

«Той излѣзе, и азъ, като гледахъ на тая бѣла книга, поревнѣ ми се да пишѣжъ втори пѣтъ на Юлиена, и да му кажѣжъ збогомъ, като му дамъ да разумѣе колко вироглавието е срамотно нѣщо.

Хубаво блазнене! рекохъ си послѣ на себе си, да си отмѣстѣжъ на прѣзрѣнието съсъ прѣзрѣние! да го направѣжъ да намрази още по-млото християнството, като му се покажѣжъ като единъ християнинъ пѣленъ съсъ гърдостъ и съсъ нетърпѣние! Нѣ, това е невъзможно! Да прѣкъснемъ сѣка кореспонденция.—

Нѣ ако го напуснѣжъ тѣй изведнажъ, не ще ли да рече, че това сѣщото е едно дѣйствиє на гърдостѣта ми и на нетърпѣнието ми? — Трѣбува да му пишѣжъ още единъ пѣтъ и безъ ядѣ. — Нѣ, ако ми е възможно да му пишѣжъ тѣй, не е ли по-добрѣ, да му се покажѣжъ, че ужъ не сѣмъ му съгледалъ присмѣхитѣ, че ужъ не знамъ да е зель писмото ми за шега и че сѣ си продѣлжявамъ апологията (забранванѣето) на християнството?

Размислихъ малко, и уловихъ тоя дѣрниятъ пѣтъ. Вечерѣта, проводихъ си писмото и на заранѣта приехъ нѣколко благодарителни думи, твѣрдѣ студени, безъ да иматъ нѣщо докѣчително, нѣ и безъ да ми даватъ най-малкиятъ бѣлѣгъ за одобрене или да ме каратъ да продѣлжявамъ.

Тоя билетъ не ми се понѣрави. Съсъ сичко това се рѣшихъ да карамъ до край.